

Birželio 1-ąją minime Tarptautinę vaikų gynimo dieną. Kas mums yra vaikystė? Šviesa, tėvų, senelių rankos ir šypsenos. Išdaigos. Geros emocijos ir (įvertinus gyvenimišką patirtį) smulkios nuoskaudos. Laikas, kada rūpinomės ne mes, o mumis.

Lopšinės, dainos ir pasakos. Dienos ir vakarai, kada mylimi ir brangūs žmonės skaitė mums knygas, pasakojo istorijas. Ką vaikystės knyga pavadintų Gabrielės Petkevičaitės-Bitės viešosios bibliotekos komandos nariai?

Viena mieliausių ir mylimiausių mano vaikystės knygų – apie mergaitę Lindą ir jos draugą meškiuką. Deja, nepamenu nei autoriaus, nei pavadinimo, o pažiūrėti neturiu kur, nes kažkur namie labai „saugiai“ paslėpiau. J Istorija apie kasdienį vaikystės pasaulį, papasakota paprastučiais sakiniukais patiems mažiausiems skaitytojams, kai knygą turi kažkas skaityti. Man ją vakarais prieš miegą skaitydavo mama. O dienomis vartydavau pati. Netgi bandžiau nupiešti daugiau iliustracijų. Nuostabūs realistiški piešiniai lydi kiekvieną istorijos vingį. Lyg ir nieko daug nevyksta, bet kartu labai daug – visa meškiuko ir Lindos gyvenimo diena. Su naujais draugais, gerai besibaigiančiais nuotykiams, atradimais. Ir, kas man kažkodėl labiausiai įstrigo, – ten geriamos aviečių sultys. Ne arbata su aviečių uogiene, o aviečių sultys, kurių vaikystėje dar nebuvo ragavusi, o taip norėjosi... Jas įsivaizdavau tarsi pasakišką gėrimą, kurio niekur kitur ir nėra. Nes pas mus namie nebuvo. Knygelę skaitydavau ir savo dabar jau 20-metei dukrytei, po kelis kartus per vakarą, nes vieno karto būdavo mažai. Ši knygelė ir jos viena mylimiausių. Nesvarbu, kad lapai dar mano vaikystėje buvo „suskaityti“ – skaitymas ir tas senų namų vaikiškų knygų komodos, vaistažolių ir sausainukų kvapas, kuris sklisdavo vartant lapus, mus suvienydavo (kartu su Linda) tarsi tris mergaites iš skirtingų laikmečių.

Direktorės pavaduotoja Audronė

Smagiausi ir jautriausi prisiminimai susiję su ankstyva vaikyste. Žiemą mane, dar tik 3-metę, sesė iš Stetiškių rogėmis pirmą kartą atvežė į Bitės biblioteką. Aš ilgai, labai ilgai rinkausi knygeles. Aišku, kriterijus buvo paveikslukų grožis, nes skaityti dar nemokėjau. Pamenu, bibliotekininkė užvedė skaitytojo knygelę ir net leido man savarankiškai pasirašyti, kad pasiėmiau knygą. Įspūdis buvo neapsakomas. Jaučiausi vertinama ir išėjau kupina pasitikėjimo savimi.

Kartą, man buvo kokie 7 metai, bibliotekininkės pasiūlė paskaityti Čarlzo Torsono knygą „Kikas“. Matyt, jos buvo gerai perkandusios mane dominančias temas. „Kikas“ – mano vaikystės knyga, kuri ir dabar džiugina akis ir sielą, ne kartą skaityta saviems vaikams. Prisiminimai apie indėniuką ir jo nuotykius keliauja iš kartos į kartą.

Irmina (Regiono bibliotekų strateginės plėtros skyrius)

Mėgstamiausios buvo Hanso Kristiano Anderseno pasakos „Kiauliaganys“ ir „Nauji karaliaus rūbai“. Kol nemokėjau skaityti, skaitydavo mama, o aš dažnai vartydavau knygutes, nes buvo gausiai ir gražiai iliustruotos. Kas patiko šiose pasakose? „Kiauliaganyje“ įstrigo damų šukuosenos ir apranga. „Nauji karaliaus rūbai“ – nenorėjau būti kvaila ir bandydavau užsimerkusi įsivaizduoti naujus karaliaus drabužius.

1. K. Anderseną skaitomas ir mėgstamas iki šių dienų.

Šios knygutės yra išsaugotos. Grįžusi į vaikystės namus, kartais pavartau ir nukeliauju į savo laimingą ir nerūpestingą vaikystę.

Janina (Skaitytojų aptarnavimo skyrius)

Vaikystėje senelis man sekdamas ir nuolat pridurdavo, kad jas parašė Broliai Grimai. Svajoju apie jų pasakų knygą. Kai gavau, man tai buvo didžiulė šventė. Skaičiau daugybę kartų, visas pasakas mokėjau mintinai.

Man Brolių Grimų „Pasakos“ buvo tarsi vaikiška Biblija, nes čia rasdavau atsakymus į daugybę klausimų, ji formavo mano sampratą apie gerį, laimę, draugystę, teisingumą. Džiaugiausi, kad mano mylimi herojai, nors ir patyrę daugybę negandų, galiausiai visad triumfuoja.

Sekdama šias pasakas savo jaunesniajam broliui, vėliau vaikams, pastebėjau, kad kiekvienas išsirenka savo mėgstamiausias pasakas, kurios dažniausiai atspindi jo charakterį, požiūrį į pasaulį, parodo, kas jam labiausiai rūpi. Kai vaikystėje apie Brolių Grimų knygą papasakojau savo draugams, nusprendėme įkurti namų teatrą, kuriame kaimynams rodydavome įvairių pasakų inscenizacijas. Labiausiai laukiama buvo „Pelenė“.

Ne kartą girdėjau mūsų šeimos narius tam tikrose situacijose iš šios knygos cituojančius

posakius kaip sparnuotas frazes. Aš taip pat labai dažnai prisimenu įvairius įvykius, herojų poelgius ir manau, kad iš jų galima pasimokyti visais laikais – Brolių Grimų pasakos nesensta.

Virginija (Komunikacijos ir kultūros vadybos skyrius)

Viena labiausiai įsiminusių vaikystės istorijų yra apie Merę Popins. Ji tokia subtili ir magiška! Visada ten, tada ir tiek, kiek jos labiausiai reikia. Nei daugiau, nei mažiau. Ši knyga man į rankas pateko pradinėse klasėse. Pamenu tik tiek, kad perskaičiusi pirmą dalį iškart nuėjau į miestelio biblioteką pasiimti visų likusių. Dabar jau siužeto nepapasakočiau, atmintyje likusios tik kelios nuotrupos, tačiau tas jausmas ir išpūdis giliai įsirėžęs. Kol kas neprisiruošiau, bet būtų tikrai įdomu vėl paimti šią knygą į rankas – smalsu, ar paliktų toki patį išpūdį. Beje, turiu įtarimą, kad jau tada skleidėsi mano polinkis į pedagogiką, todėl ši knyga man tokia artima. Dabartiniams vaikams taip pat labai rekomenduočiau ją perskaityti ir pasinerti į Pamelos Travers sukurtą magišką, nuotykių pilną pasaulį.

Laura (Vaikų ir jaunimo kultūrinės edukacijos skyrius)

Vaikystėje itin mėgau pasakas. Dar nemokėdama skaityti, mėgau vartyti puslapius, peržiūrėti iliustracijas. Pažinusi raides mėgavausi šių knygų turiniu, kuris ir šiandien nepraranda savo prasmės, moko mus įvairių dalykų. Šiuo metu dirbant bibliotekoje, praeinant pro knygų lentynas ir pastebėjus skaitytą knygą iškyla šilti vaikystė prisiminimai. Pasakų knygų būta daug. Jei reikėtų paminėti vieną pavadinimą, galėtų būti kad ir šis: „Lietuviškos pasakos. Iš pasakų skrynios“.

Rasa (Vaikų ir jaunimo kultūrinės edukacijos skyrius)

Asta Sarapienė

Komunikacijos koordinatore

